

**UCHWAŁA NR II/29/22018
RADY GMINY STĘŻYCA**

z dnia 4 grudnia 2018 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Wójta Gminy Stężyca

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 994 z późn.zm.) oraz art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 2096 z późn.zm.), uchwala się, co następuje:

§ 1. Po rozpatrzeniu uznaje się za bezzasadną skargę wniesioną przez Skarżącego- Pana Z. B. na działalność Wójta Gminy Stężyca.

§ 2. Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Gminy Stężyca do powiadomienia Skarżącego o sposobie załatwienia skargi przez przesłanie odpisu uchwały wraz z uzasadnieniem.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Gminy
Stężyca

Stefan Literski

UZASADNIENIE

W dniu 30 października 2018 r. do Przewodniczącego Rady Gminy Stężycy wpłynęło pismo Skarżącego, datowane przez niego na dni 18 oraz 23 października 2018 r., w którym to zawarł on „skargę-zażalenie na działanie - postępowanie Wójta U.G.”. Przedmiotowa skarga dotyczy zastrzeżeń Skarżącego co do prawidłowego stosowania przez Wójta ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1454 z późn.zm.) oraz podjętych na jej podstawie aktów prawa miejscowego, w kontekście naliczania oraz egzekwowania opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi z nieruchomości, na której znajdują się domki letniskowe lub inne nieruchomości wykorzystywane na cele rekreacyjno-wypoczynkowe użytkowane jedynie przez część roku.

Skarżący w swojej skardze zarzuca Wójtowi Gminy Stężycy przekroczenie granic prawa polegające na pośpiesznym wydaniu polecenia egzekucji zapłaty za nieistniejące odpady komunalne oraz w sytuacji, kiedy nieruchomość została przez Skarżącego zbyta w trakcie roku 2018. Swój zarzut Skarżący opiera przede wszystkim na swoim przekonaniu, iż podstawą do naliczenia przedmiotowej opłaty powinno być faktyczne istnienie-wytworzenie odpadów komunalnych. Skarżący wskazał, iż Wójt Gminy Stężycy w tym zakresie bezwzględnie stosuje prawo oraz egzekwuje je, nie uwzględniając merytorycznych argumentów Skarżącego.

Zgodnie z art. 229 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego rada gminy jest organem właściwym do rozpatrywania skarg dotyczących zadań lub działalności wójta (burmistrza lub prezydenta miasta) i kierowników gminnych jednostek organizacyjnych, z wyjątkiem spraw określonych w pkt.2 tj. skarg dotyczących zadań lub działalności organów wykonawczych jednostek samorządu terytorialnego w sprawach należących do zadań zleconych z zakresu administracji rządowej.

Wobec powyższego, na podstawie załączonych do skargi dokumentów ustalono następujący stan faktyczny:

Wobec wprowadzonych zmian ustawowych Wójt Gminy Stężycy-dalej Organ wystosował do Skarżącego pismo z dnia 22 grudnia 2016 roku. W piśmie tym poinformował Skarżącego, iż od dnia 01 stycznia 2017 roku ustalono ryczałtową stawkę opłaty za gospodarowanie odpadami dla nieruchomości, na której znajdują się domki letniskowe lub inne nieruchomości wykorzystywane na cele rekreacyjno-wypoczynkowe, użytkowane jedynie przez część roku. W piśmie wskazano również, iż przedmiotowa stawka opłaty jest stawką roczną i nie jest możliwe jej proporcjonalne obniżenie za okresy w których wywóz nie był świadczony. Wskazano również, iż Skarżący jest obowiązany do uiszczania opłaty z góry bez wezwania, w terminie do dnia 30 czerwca za dany rok.

W wyniku przedmiotowego pisma Skarżący złożył deklarację DO-0 wraz załącznikiem DO-3 „Informacja dotycząca opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi z nieruchomości, na której znajdują się domki letniskowe lub inne nieruchomości wykorzystywane na cele rekreacyjno-wypoczynkowe, użytkowane jedynie przez część roku”. Skarżący wskazał, iż na terenie nieruchomości objętej deklaracją odpady będą gromadzone i odbierane w sposób selektywny. Na tej podstawie została Skarżącemu obliczona ryczałtowa opłata za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Do przedmiotowej deklaracji zostało przez Skarżącego załączone pismo, w którym to przedstawił on szereg swoich uwag co do ustawowego sposobu uregulowania organizacji systemu odbioru odpadów komunalnych z nieruchomości tego typu. Wobec faktu, iż Skarżący w roku 2018 nie wpłacił opłaty do dnia 30 czerwca 2018 roku, Organ w dniu 16 lipca 2018 roku wystawił Skarżącemu upomnienie w tym zakresie, obciążając go również kosztami upomnienia. Po otrzymaniu upomnienia Skarżący pismem z dnia 06 sierpnia 2018 roku poinformował Organ, iż odmawia zapłaty kwoty określonej w upomnieniu. Uzasadniając swoją odmowę Skarżący wskazał, iż od maja 2018 roku nie jest on już właścicielem nieruchomości objętej upomnieniem, a przed tym okresem nie korzystał on z działki, więc nie było odpadów komunalnych. Organ pismem z dnia 13 września 2018 roku raz jeszcze wyjaśnił Skarżącemu zasady dokonywania opłaty ryczałtowej dla nieruchomości, na której znajdują się domki letniskowe lub inne nieruchomości wykorzystywane na cele rekreacyjno-wypoczynkowe, użytkowane jedynie przez część roku. Organ wskazał w nim, iż przedmiotowa opłata ma charakter ryczałtowy bez ustalenia okresu przebywania na danej nieruchomości i faktycznego czasu wytwarzania odpadów na niej, czy ustalania faktycznie wytworzonej ilości odpadów. Dodatkowo Skarżący został poinformowany, iż w przypadku zbycia nieruchomości należy złożyć tzw „deklaracje zerową”, przy czym złożenie przedmiotowej deklaracji w trakcie roku kalendarzowego spowoduje brak obciążania opłatą z tego tytułu dopiero od kolejnego roku kalendarzowego. W następstwie przedmiotowego pisma Skarżący wystosował do Organu w dniu 27 września 2018 roku dwa pisma wraz z załączoną deklaracją korygującą. W przedmiotowej deklaracji Skarżący wskazał, iż zmiana danych powstała 01 stycznia 2018 roku, podając w uzasadnieniu, iż domek letniskowy nie był od tej daty zamieszkiwany, ponieważ rozpoczęta była procedura sprzedaży. W dalszych częściach deklaracji Skarżący podał, iż jest to nieruchomość letniskowa niezamieszkała oraz iż z tego powodu odpady nie będą gromadzone. W samych pismach Skarżący wskazywał na argumenty dotychczas przedstawiane. Dnia 30 października 2018 roku wpłynęła do Przewodniczącego Rady Gminy skarga-zażalenie na działania Wójta U.G. w zakresie opisanym powyżej.

W oparciu o powyższy stan faktyczny ustalono następujący stan prawny:

1. Zgodnie z art. 6j ust. 3b ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach z dnia 13 września 1996 r. (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1454 z późn.zm.)

„3b. W przypadku nieruchomości, na których znajdują się domki letniskowe, lub innych nieruchomości wykorzystywanych na cele rekreacyjno-wypoczynkowe, wykorzystywanych jedynie przez część roku, rada gminy uchwala ryczałtową stawkę opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za rok od domku letniskowego lub od innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe.”

2. Zgodnie z zapisem § 1 pkt 4 i 5 uchwały nr XVII/256/2016 Rady Gminy Stężycza z dnia 25 października 2016 r. zmieniającej uchwałę w sprawie wyboru metody ustalenia opłaty za gospodarowania odpadami komunalnymi i stawki tej opłaty § 4 ust. 3 oraz § 4 ust. 4 uchwały nr XXII/237/2013 Rady Gminy Stężycza z dnia 25 marca 2013 r. w sprawie wyboru metody ustalenia opłaty za gospodarowania odpadami komunalnymi i stawki tej opłaty(ze zmianami) otrzymały brzmienie:

„§ 4 ust. 3 Ustala się ryczałtową stawkę opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi dla nieruchomości, na których znajdują się domki letniskowe lub innych nieruchomości wykorzystywanych na cele rekreacyjno-wypoczynkowe, wykorzystywanych jedynie przez część roku, jeżeli odpady są zbierane i odbierane w sposób selektywny – w wysokości 184,00 zł rocznie za jeden domek letniskowy lub inną nieruchomość wykorzystywaną na cele rekreacyjno-wypoczynkowe.

§ 4 ust. 4 Ustala się ryczałtową stawkę opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi dla nieruchomości, na których znajdują się domki letniskowe lub innych nieruchomości wykorzystywanych na cele rekreacyjno-wypoczynkowe, wykorzystywanych jedynie przez część roku, jeżeli odpady nie są zbierane i odbierane w sposób selektywny – w wysokości 264,00 zł rocznie za jeden domek letniskowy lub inną nieruchomość wykorzystywaną na cele rekreacyjno-wypoczynkowe.”.

3. Zgodnie z § 1 uchwały nr XVII/257/2016 Rady Gminy Stężycza z dnia 25 października 2016 r. zmieniająca uchwałę w sprawie terminu, częstotliwości i trybu uiszczania opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, § 1 ust. 2 uchwały Nr XXII/238/2013 Rady Gminy Stężycza z dnia 25 marca 2013r. w sprawie terminu, częstotliwości i trybu uiszczania opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi otrzymał brzmienie:

„2. Ryczałtowa stawka opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi należna za dany rok wnoszona będzie przez właściciela nieruchomości, na której znajdują się domki letniskowe lub inne nieruchomości wykorzystywane na cele rekreacyjno-wypoczynkowe użytkowane jedynie przez część

roku bez wezwania w łącznej wysokości za rok kalendarzowy z góry w terminie do 30 czerwca za dany rok, w którym powstało zobowiązanie.”.

Wskazane powyżej zapisy uchwał Rady Gminy weszły w życie z dnia 01 stycznia 2017 roku.

Konfrontując przedstawiony powyżej stan faktyczny z obowiązującym w realiach sprawy stanem prawnym wskazać należy, iż obciążenie opłatą ryczałtową za rok 2018 z tytułu opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi dla nieruchomości, na których znajdują się domki letniskowe lub inne nieruchomości wykorzystywane na cele rekreacyjno-wypoczynkowe, wykorzystywane jedynie przez część roku w sytuacji, kiedy Skarżący parafrazuje oświadcza, iż w danym roku z nieruchomości nie korzystał, tym samym nie powstawały na niej odpady komunalne, jest w pełni uzasadnione. Zgodnie bowiem z ugruntowanym już stanowiskiem orzecznictwem w sprawie charakteru opłaty ryczałtowej *„wprowadzona przez ustawodawcę roczna, ryczałtowa stawka opłaty za gospodarowanie odpadami dla nieruchomości letniskowych wykorzystywanych sezonowo płatna jest raz w roku ryczałtem. Nie zależy od rzeczywistej ilości odpadów gromadzonych na danej nieruchomości, jest bowiem obliczana w stosunku do średniej ilości odpadów powstających na takich nieruchomościach. (...)”* Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 czerwca 2017 roku sygn. II FSK 1072/17. (przedmiotowe stanowisko prezentowane jest również w: Wyroku WSA w Olsztynie z dnia 9 lutego 2017 r., sygn. I SA/Ol 892/16, Wyroku WSA w Łodzi z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. I SA/Łd 869/17 oraz wielu innych). Wyraźnie zaznaczyć należy, iż przy obciążaniu właściciela nieruchomości tego typu opłatą ryczałtową w zasadzie nie ma znaczenia jaki czas w roku przebywa on na nieruchomości oraz jaką ilość odpadów na niej wytwarza. Jest to bowiem, zgodnie z brzmieniem art. 6j ust. 3b ustawy o utrzymaniu czystości i porządku, opłata ryczałtowa za gospodarowanie odpadami komunalnymi za rok od domku letniskowego lub od innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe. Tym samym, cechami charakterystycznymi tej opłaty jest jej roczność oraz uzależnienie obowiązku jej opłacania wyłącznie od faktu posiadania nieruchomości tego typu. W tym kontekście wskazać należy, iż głównym zarzutem Skarżącego dotyczącym działania Wójta Gminy Stężyca w tym zakresie jest przekroczenie granic prawa poprzez pośpieszne wydanie polecenia egzekucji zapłaty za nieistniejące odpady. Analiza zarzutów w tym przedmiocie, w konfrontacji w przedstawionym powyżej stanem prawnym prowadzi do oczywistego wniosku, że są one całkowicie chybione. Obowiązek dokonania tej opłaty we wskazanym w uchwale terminie nie zależy bowiem od faktu przebywania na nieruchomości, czy wytwarzania odpadów. Wynika to wprost z przepisów prawa oraz zostało potwierdzone licznymi orzeczeniami. Dodatkowo wskazać również należy, iż korekta deklaracji została przez Skarżącego złożona we wrześniu 2018 roku, tj.

już po otrzymaniu upomnienia. Do tego czasu Skarżący przedmiotowego dokumentu nie złożył, pomimo faktu, iż o takim obowiązku oraz o treści art. 6m ust. 2 ustawy (zmianę danych w deklaracji należy zgłaszać w ciągu 14 dni od jej wystąpienia) był informowany przez Wójta już w piśmie z dnia 22 grudnia 2016 roku. Tym samym, Wójt na dzień 1 lipca 2018 roku (pierwszy dzień upływu terminu zapłaty opłaty ryczałtowej) dysponował jedynie deklaracją Skarżącego złożoną przez niego zgodnie ze wskazaną w niej datą, dnia 27 stycznia 2017 roku. Stwierdzić w tym miejscu również należy, iż nawet w złożonej przez Skarżącego korekcie deklaracji nie zaprzecza on, iż nieruchomość posiada charakter letniskowy. Istniała więc zaległość Skarżącego. Taki natomiast stan faktyczny, upoważniał Wójta do wszczęcia zgodnie z prawem procedury egzekwowania należnej opłaty, co w tym przypadku miało miejsce. W takiej sytuacji Wójt nie ma bowiem prawnej możliwości czekania na wyjaśnienia Skarżącego, tym bardziej do bliżej nieokreślonego terminu. Zaznaczyć bowiem należy, iż opłata ryczałtowa jest należnością publicznoprawną, do której egzekucji Wójt jest nie uprawniony, a obowiązany w świetle obowiązujących przepisów.

Jeżeli natomiast chodzi o podnoszony przez Skarżącego zarzut nieuwzględnienia przez Wójta faktu, iż Skarżący przedmiotową nieruchomość zbył w maju 2018 roku, w kontekście niezasadności pobierania od niego przedmiotowej opłaty, to jest on również chybiony. Przytoczone powyżej przepisy prawa wskazują wprost, iż opłata ryczałtowa jest opłatą roczną. Bezspornym jest, iż nieruchomość została przez Skarżącego zbyta w maju 2018 roku, tym samym był on jej właścicielem do tego czasu. W tym przypadku wyjściem optymalnym byłaby możliwość „podzielenia” przedmiotowej opłaty pomiędzy starego oraz dotychczasowego właściciela, proporcjonalnie w stosunku rocznym. Jednakże możliwość zastosowania takiej procedury musiałaby wynikać wprost z przepisów prawa. Natomiast zgodnie z upoważnieniem ustawowym zawartym w art. 6j ust. 3b Rada Gminy została upoważniona jedynie do ustalenia ryczałtowej stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za rok od domku letniskowego lub od innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe, bez możliwości wprowadzania dodatkowych mechanizmów mających na celu dostosowanie tej stawki, jak to wskazuje Skarżący, do faktycznej sytuacji prezentowanej przez Skarżącego. Zgodnie bowiem z uchwałą Regionalnej Izby Obrachunkowej w Łodzi z dnia 19 maja 2016 r. 14/61/2016 *„Rada gminy została ustawowo zobligowana do ustalenia rocznej, ryczałtowej stawki opłaty od domku letniskowego lub od innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno - wypoczynkowe. Niedopuszczalne jest ustalenie opłaty na okres inny niż roczny.”*, jak również zgodnie z uchwałą Regionalnej Izby Obrachunkowej we Wrocławiu z dnia 29 kwietnia 2015 r. 36/2015 *„Ryczałtowa*

stawka opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi od domku letniskowego lub od innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe jest stawką roczną, która powinna dotyczyć całego roku. Nie może zatem obowiązywać jedynie przez część roku.”, czy wreszcie zgodnie z uchwałą Regionalnej Izby Obrachunkowej w Warszawie z dnia 6 października 2015 r. „Zgodnie z art. 6j ust. 3b ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 1399 ze zm.) w przypadku nieruchomości, na których znajdują się domki letniskowe lub innych nieruchomości wykorzystywanych jedynie przez część roku, rada gminy uchwała ryczałtową stawkę opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za rok od domku letniskowego lub innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe. Nie można więc ustalać dla tych nieruchomości miesięcznej stawki opłaty od liczby mieszkańców czy od gospodarstwa domowego, gdyż dla takich nieruchomości przewidziana jest ryczałtowa stawka opłaty za rok.” Tym samym, nawet pomimo nasuwających się wątpliwości co do zasadności obciążania Skarżącego opłatą w pełnej wysokości, nie sposób wypracować na tym poziomie rozwiązania mogącego usatysfakcjonować Skarżącego.

Wójt natomiast, zgodnie z upoważnieniem zawartym w uchwałach jest obowiązany prawo ustanowione przez Radę Gminy stosować, co w przedmiotowej sprawie bezsprzecznie miało miejsce. W tym kontekście trudno więc uznać jakoby działanie Wójta w tym zakresie było niewłaściwe czy sprzeczne z prawem. Zgodzić należy się ze Skarżącym, iż prawo winno być dobre, zrozumiałe oraz proste aby budzić autorytet oraz zaufanie do władzy. W tym kontekście należy jednak wskazać, iż organy administracji takie jak rada gminy, czy wójt obowiązane są stosować obowiązujące prawodawstwo zgodnie z upoważnieniami zawartymi w określonych aktach prawnych bez względu na to, czy w ich osobistym odczuciu są one racjonalne, czy wyczerpujące zagadnienie w kontekście konkretnego przypadku. Bowiem to właśnie wykraczanie przez radę gminy poza upoważnienia ustawowe stanowi naruszenie art. 94 Konstytucji. Organ nie może tworzyć prawodawstwa autonomicznego względem ustaw, ponieważ takie działanie stoi w oczywistej sprzeczności z zasadą demokratycznego państwa prawa. Natomiast Wójt ma wykonywać ustanowione przez Radę Gminy prawo zgodnie z jego zapisami.

Jeśli natomiast chodzi o zarzuty Skarżącego dotyczące szeroko pojętego kontaktu z Organem oraz informowaniem Skarżącego o jego sytuacji prawnej oraz wyjaśnianiem wszelkich wątpliwości, to Rada Gminy nie dopatrzyła się w postępowaniu Wójta zaniedbań. Skarżący bowiem został poinformowany już w pierwszym piśmie z grudnia 2016 roku o jego prawach i obowiązkach wynikających z ustawy, w kontekście naliczanej opłaty. Stanowisko Organu w tym zakresie było mu więc znane od tego czasu. Na pismo w sprawie wystawionego upomnienia

Skarżący otrzymał odpowiedź. Każde z pism opatrzone było informacją, iż w przypadku wątpliwości odpowiedni pracownik Urzędu jest do dyspozycji pod wskazanym numerem telefonu. Jak wynika z pism Skarżącego, z takiej formy uzyskiwania informacji o swojej sytuacji również korzystał. Tym samym w sposób obiektywny stwierdzić należy, iż Skarżący posiadał wszelkie informacje, które mogły wpłynąć na jego sytuację prawną.

Z uwagi zatem na brak potwierdzenia słuszności zarzutów podniesionych w skardze Rada Gminy Stężycy uznaje skargę na działalność Wójta Gminy Stężycy za bezzasadną.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 239 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 2096 z późn.zm.) w przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy – bez zawiadamiania skarżącego.